

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/229/2017
Identifikačné číslo spisu: 1111207241
Dátum vydania rozhodnutia: 08.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1111207241.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ PaedDr. E. V., bývajúceho v M., 2/ Mgr. U. V., bývajúcej v V., zastúpených Mgr. Marcelom Biznárom, advokátom so sídlom v Bratislave, Bajkalská č. 31, proti žalovanému Ing. L. F., bývajúcemu v V., zastúpenému spoločnosťou HKP Legal, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Križkova č. 9, IČO: 36727334, o určenie neexistencie záväzku, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8 C 137/2011, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. októbra 2016 sp. zn. 4 Co 523/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 26. júna 2015 č.k. 8 C 137/2011-500 Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia voči žalovanému domáhali určenia, že záväzok medzi nimi na základe zmluvy o pôžičke z 30. septembra 2008 vo výške 31 534,22 € nikdy nevznikol a že ich záväzok voči nemu vo výške 4 647,15 € zanikol splnením. Ďalej žiadali určiť, že záložné právo k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území M. a zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, ktoré bolo zriadené na zabezpečenie pohľadávky žalovaného vo výške 31 534,22 €, nikdy nevzniklo a že záložné právo zriadené k tejto nehnuteľnosti na zabezpečenie pohľadávky žalovaného vo výške 4 647,15 € zaniklo splnením záväzku. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobcovia (ako dlžníci) a žalovaný (ako veriteľ) uzatvorili v uvedený deň zmluvu o pôžičke peňazí vo výške 36 181,37 €; z tejto sumy mali pri podpísaní zmluvy prevziať od žalovaného 4 647,15 €, po podaní návrhu na vklad (súčasne uzatvorenej záložnej zmluvy) do katastra nehnuteľností sumu 21 576,05 € a do troch mesiacov 9 958,18 € osobne žalovanému alebo na jeho bankový účet. Rozhodnutie katastrálneho úradu nadobudlo právoplatnosť 16. októbra 2008. Žalovaný vyzval žalobcov 27. októbra 2010 na zaplatenie dlžnej čiastky a upozornil ich na možnosť realizácie záložného práva. Žalobcovia uznali len prevzatie sumy 4 647,15 € v zmysle nimi podpísaných potvrdení, prevzatie zvyšných súm ale popreli. Súd prvej inštancie mal za to, že medzi stranami sporu neboli sporné skutočnosti o uzavretí zmlúv o pôžičke a o záložnom práve a o vrátení sumy 4 647,15 €, preto dokazovanie v tomto smere ani nevykonával. Za spornú označil

skutočnosť, či žalobcovia prevzali od žalovaného zvyšné sumy. Podľa záveru znaleckého posudku pri analýze podpisov žalobcov na príjmových a výdavkových pokladničných dokladoch, ktoré sa týkali sporných súm, nebolo zistené, že by podpisy žalobcov boli sfaľované; podľa záveru znalca sú podpisy žalobcov na týchto dokladoch pravé. Žalobcovia sa k záverom znaleckého posudku nevedeli vyjadriť a neboli spôsobilí ani vysvetliť, ako sa ich podpisy dostali na príjmové a výdavkové pokladničné doklady. Pravdivosť svojich tvrdení o neprijatí požičaných peňazí pritom ničím nepreukázali. Súd prvej inštancie, posudzujúc vec podľa ustanovení § 34, § 37, § 151a, § 151b, § 151c a § 657 Občianskeho zákonníka, konštatoval, že v danom prípade došlo k uzavretiu reálneho kontraktu tým, že žalobcovia prijali od žalovaného požičané sumy. So zreteľom na to neopodstatnene podanú žalobu v celom rozsahu zamietol. Poznámene, že ďalšie dokazovanie nevykonal, lebo žalobcovia navrhovali vykonať také dôkazy, ktoré neboli spôsobilé potvrdiť alebo vyvrátiť prevzatie peňazí žalobcami.

2. Na odvolanie žalobcov (vo veci samej) a žalovaného (proti výroku o trovách) Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 26. októbra 2016 sp. zn. 4 Co 523/2015 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci a z výsledkov dokazovania, ktoré vykonal v potrebnom rozsahu, vyvodil správne skutkové závery, ktoré následne vecne správne posúdil po právnej stránke. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s jeho skutkovými a právnymi závermi uvedenými vo vyčerpávajúcom odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré v podrobnostiach poukázal bez potreby jeho doplnenia. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali svoje tvrdenia, že žalovaný im reálne neplnil. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu nemusí byť reálny kontrakt podmienený fyzickým odovzdaním požičiavaných peňazí priamo dlžníkovi. I keby boli peniaze odovzdané tretej osobe s vedomím dlžníkov, nič to nemení na tom, že veriteľom zo zmluvy je žalovaný a žalobcovia sú v zmysle zmluvy o pôžičke dlžníci. Rozhodujúce je, že došlo k odovzdaniu peňazí a žalobcovia súhlas s tým potvrdili vlastnoručným podpísaním príjmových dokladov. Z hľadiska sporu žalobcov a žalovaného je irelevantný právny vzťah žalovaného s treťou osobou, ktorá peniaze (prípadne) prevzala. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku („ďalej len „CSP“), a to aj v časti týkajúcej sa náhrady trov prvoinštančného konania, ktorá bola napadnutá neopodstatneným odvolaním žalovaného.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie s tým, že jeho prípustnosť vyvodzovali z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dovolatelia namietli úplnosť a správnosť skutkových zistení, na ktorých je založený napadnutý rozsudok a súdom vytkli nedostatočne vykonané a vyhodnotené dokazovanie a zaujatie právnych záverov odporujúcich zákonu. Podľa názoru žalobcov sa súdy náležitým spôsobom nevyrovnali s tvrdením, že žalobcovia peniaze nemohli reálne prevziať a že nikoho nepoverili, aby peniaze za nich prevzal. Povinnosťou súdov bolo vykonať dokazovanie za účelom odstránenia nejasností z hľadiska fyzického prevzatia peňazí a tiež podpísania dokladov o ich prevzatí žalobcami. Také dokazovanie ale, napriek návrhom žalobcov, vykonané nebolo. Navyše, odôvodnenie napadnutého rozsudku nezodpovedá zákonným požiadavkám. Tento procesný postup súdu znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z uvedených dôvodov žalobcovia žiadali zrušiť rozsudky súdov oboch inštancií a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu spochybnil existenciu dôvodov prípustnosti podaného dovolania. Podľa jeho názoru spočívajú rozsudky súdov oboch inštancií na správnych skutkových a právnych záveroch, predovšetkým na totožnom (a správnom) závere, podľa ktorého žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali podstatu svojej argumentácie. Listinnými dôkazmi bolo nepochybne preukázané, že žalobcovia prevzali požičané peniaze. Odovzdanie pôžičky potvrdil aj svedok U.. Súdy so zreteľom na výsledky dokazovania vykonaného znaleckým posudkom ďalšie dokazovanie nevykonali, pričom náležite vysvetlili, že by bolo nadbytočné. Žalovaný z týchto dôvodov žiadal dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia

pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu príslušnej spisovej značky)].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolaťeľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaťeľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (2 Cdo 225/2016, 3 Cdo 173/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 67/2017).

12. V danom prípade dovolaťelia vyvodzujú prípustnosť ich dovolania z § 420 CSP a zároveň z § 421 ods. 1 CSP. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy takéto súbežné uplatnenie dôvodov prípustnosti dovolania.

13. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

14. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

15. Vec prejednávajúci trojčlenný senát najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalobcov len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou ich dovolania z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP).

16. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

17.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za účinnosti CSP.

18. Žalobcovia vidia procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v tom, že napadnutý rozsudok je - ako tvrdia - nedostatočne odôvodnený.

18.1. S otázkou prípustnosti dovolania, prípustnosť ktorého dovolateľa vyvodzujú z nedostatočného odôvodnenia alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku, sa dovolací súd zaoberá často. Už dávnejšia

judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala pritom názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

18.2. Vzhľadom na (niekdajšiu) názorovú odlišnosť prístupu senátov najvyššieho súdu k riešeniu otázok dopadov nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia na prípustnosť dovolania, bolo vyvolané zjednocujúce stanovisko R 2/2016, ktoré zotrvalo na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania“ (teda nie vadu zmatečnosti a v dôsledku toho ani nie prípustnosť dovolania). Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Podstata tohto stanoviska je aktuálna aj za účinnosti CSP.

18.3. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; vysvetlil tiež dôvody, so zreteľom na ktoré považoval za nedôvodné odvolacie námietky žalobcov, ktorými sa podľa neho nepodarilo spochybníť podstatu dôvodu zamietnutia žaloby (t.j. neunesenie dôkazného bremena žalobcami a nepreukázanie ich tvrdení). Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 220 CSP a žalobcovia neopodstatnene namietajú jeho nepreskúmateľnosť. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmatečným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Pokiaľ odvolací súd - ako tvrdia žalobcovia - založil svoje rozhodnutie na nesprávnej interpretácii alebo aplikácii niektorého ustanovenia zákona, je jeho rozhodnutie vecne nesprávne a spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení (k tomu viď tiež ďalej), žalobcami vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci ale nie je procesnou vadou zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

18.4. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov.

19. Dovolatelia výhradami k právnym záverom odvolacieho súdu a polemikou s právnymi názormi odvolacieho súdu, na ktorých spočíva napadnutý rozsudok, spájajú ich presvedčenie, že odvolací súd („procesným postupom“) zasiahol do práva žalobcov na spravodlivý súdny proces. Z hľadiska obsahového (viď § 124 ods. 1 CSP) tu však nenamietajú chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany prvoinštančného a odvolacieho súdu; celkom zreteľne tvrdia a namietajú, že sú nesprávne právne závery týchto súdov a že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení sporu. Podľa ich presvedčenia neboli dané dôvody pre zamietnutie ich žaloby.

19.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

19.2. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia.

19.3. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017.

20. Pokiaľ dovolatelia súdom vytýkajú niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne namietajú tiež nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, vec prejednávajúci senát dovolacieho súdu pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017 a 7 Cdo 42/2017)

21. Naostatok najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa sice týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

22. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcov nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Najvyšší súd preto ich dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

23. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.